

Raftul
Denisei

Care Santos
Francesc Miralles

Cel mai
frumos loc
din lume
e chiar aici

roman

BESTSELLER INTERNAȚIONAL

HUMANITAS
fiction

Care Santos
Francesc Miralles

Cel mai
frumos loc
din lume
e chiar aici

Traducere din spaniolă de
CORNELIA RĂDULESCU

HUMANITAS
fiction

CUPRINS

Partea întâi

CELE ȘASE MESE ALE MAGICIANULUI

Sub un cer lipsit de vise	11
Ca norii care trec	17
Câine mic caută iubire mare	25
Masa trecutului	31
Un psihanalist de buzunar	41
Lucrurile cele mai rele pot fi și cele mai bune ...	47
Când îți linge mâna câinele fericirii	57
Ecourile dragostei	61
Bazarul copiilor	67
Arta haikurilor	73
Ce se adaugă și ce se scade	79
Un prezent interminabil	83
Cum să scrii un haiku de dragoste	89
A șasea masă	93

Partea a doua TIC-TACUL VIETII

Un râu de tristețe care curge spre ocean	99
Trecutul unora e viitorul altora	103
Trei luni de viață pentru o mincinoasă	107
O zi de luni nu chiar atât de groaznică	113
O cină sub semnul norocului	119
O bucătică din altă lume	125
Depozitul treburilor neterminate	129
Marea viitorului	135
Despre îngeri	139
Seara celor patru dorințe îndeplinite	143
Nimeni nu mănâncă înghețată când afară ninge	149
Trecutul miroase a hârtie veche	155
Trecând pragul adevărului	159
Fericirea e o pasăre care știe să zboare	165
Ce împachetezi din viață când te muți	171
În căutarea perfecțiunii eterne	177
Viața e o stradă cu sens unic	185
<i>Epilog</i>	193
<i>Mulțumiri</i>	195

PARTEA ÎNTÂI CELE ȘASE MESE ALE MAGICIANULUI

Duminică după-amiază nu e un moment potrivit pentru a lua decizii, mai ales dacă luăm în considerare faptul că o uimică renușie care răsună înăuntru.

Îmi ieșise din casă după ce raționase singură în fața televizorului. Până la moartea părinților și la acel accident de mașină, nu dăduse importanță faptului că nu avea un partener. Poate că, dintr-o simțibilitate incurabilă, i se părea aproape normal ca, la treizeci și șase de ani, experiența ei romantică să se fi limitat la un amor platonice neîmpărtășit și la câteva întâlniri fără „va urma”.

Și totuși, după tragicul eveniment, totul se schimbase. După plătitoarele zile de lucru ca telefonistă la o companie de asigurări nu se mai putea bucura de sfârșitul de săptămână petrecut

Sub un cer lipsit de vise

Duminică după-amiază nu e un moment potrivit pentru a lua decizii, mai ales dacă luna ianuarie acoperă orașul cu o mantie cenușie care înăbușă visele.

Iris ieșise din casă după ce mâncase singură în fața televizorului. Până la moartea părinților ei în acel accident de mașină, nu dăduse importanță faptului că nu avea un partener. Poate că, dintr-o timiditate incurabilă, i se părea aproape normal ca, la treizeci și șase de ani, experiența ei sentimentală să se fi limitat la un amor platonice neîmpărtășit și la câteva întâlniri fără „va urma“.

Și totuși, după tragicul eveniment, totul se schimbase. După plicticoasele zile de lucru ca telefonistă la o companie de asigurări, nu se mai putea bucura de sfârșitul de săptămână petrecut

în familie. Acum era singură. Iar cel mai rău era că-și pierduse chiar și capacitatea de a visa.

Fusese o vreme când Iris era în stare să-și imagineze tot soiul de aventuri care să-i dea sens vieții. Se vedea, de pildă, lucrând la un ONG, unde un coleg tot atât de retras se amorea de silueta ei și îi jura în tăcere dragoste eternă. Comunicaau prin poezii al căror mesaj doar ei îl înțelegeau, amânând clipa sublimă în care aveau să se contopească într-o îmbrățișare fără de sfârșit.

În duminica aceea, pentru prima dată își dădu seama că și asta se sfârșise. După ce a strâns masa și a stins televizorul, o tăcere apăsătoare s-a înstăpânit în micul ei apartament. Simțind că-i lipsea aerul, deschise fereastra și văzu cerul plumburiu și fără păsări.

Ieșind în stradă, avu o presimțire neagră. Nu se îndrepta spre un loc anume, însă presimțea că o paște ceva teribil, care o atrăgea asemenea unei genuni.

Ca în fiecare duminică, cartierul rezidențial în care locuia Iris era la fel de pustiu ca sufletul ei. Fără să știe de ce, se îndreptă ca un automat spre podul pe sub care circulau trenurile regionale.

Un vânt înghețat și șuierător îi ciufulea părul, în vreme ce ea privea la hăul brăzdat de liniile

de cale ferată ca niște cicatrice sclipitoare. Iris se uită la ceas: era cinci după-amiaza. În curând avea să treacă trenul care mergea spre nord. Duminica trecea câte unul din oră în oră.

Știa, cu trei secunde înainte să apară, că podul avea să vibreze de parcă ar fi anunțat un mic cutremur. Exact intervalul în care să se aplece peste hâu și să se lase învinsă de forța gravitației. Un zbor scurt, apoi trenul avea să o izbească chiar înainte de a atinge solul.

Totul avea să se petreacă extrem de rapid. Și ce înseamnă o clipă de durere în comparație cu o viață plină de amărăciune și dezamăgire?

O întrista doar gândul la tot ce lăsa neterminat. Și, într-un fel, o nemulțumea faptul că urma să le facă neplăceri călătorilor, fiindcă serviciile feroviare aveau să se întrerupă în timp ce corpul lipsit de viață avea să aștepte sosirea procurorului și a medicului legist. Noroc că duminica sunt puțini pasageri, iar oamenii nu sunt prea grăbiți. Drept care n-aveau să piardă nici o întâlnire importantă, iată ce o mai consola.

În timp ce se gândea la toate acestea, podul începu să vibreze, iar ea simți cum corpul ei se apleca în mod spontan înainte. Era gata să închiadă ochii ca să accepte mai ușor căderea, când o

bubuitură care răsună în spatele ei o făcu să se oprească.

Iris se răsuca cu inima bătându-i nebunește din cauza sperieturii și zări un puști de vreo șase ani. În mână ținea încă rămășițele balonului pe care-l înțepase ca s-o sperie. Râse către ea și o luă la goană pe stradă, în jos.

Îl urmări cu privirea, în timp ce o sudoare rece îi scâldea ceafa și mâinile. Ar fi vrut să alerge după el. Dar nu ca să-l certe, cum credea copilul, ci ca să-l îmbrățișeze pentru că-i salvase viața. Dar până să se miște din loc, o grăsană îmbujorată apărură de după colț și îl strigă:

— Ángel!

Copilul se grăbi să-și apuce mama de mână, aruncând spre Iris o privire în care se citea teama că ea avea să-l pârască pentru năzdrăvănie.

Dar Iris numai la asta nu se gândea. Plângea fără oprire, pentru că începea să-și dea seama ce fusese pe punctul să facă.

După ce lacrimile i s-au oprit și i s-a limpezit privirea, ochii i-au căzut pe o cafenea din colț pe care n-o văzuse niciodată, deși trecea des pe acolo.

„O fi nouă“, își zise, deși aspectul localului nu venea în sprijinul acestei supoziții. Putea trece drept un pub irlandez, toate erau atât de asemă-

nătoare, numai că acesta avea un aer de autenticitate care-l făcea unic. Înăuntru, două lămpi cu lumină gălbuie atârnavu peste niște mese rustice, surprinzător de pline la acea oră dintr-o zi de duminică.

Dar ceea ce-i atrase mai cu seamă atenția fu firma luminoasă care pâlpaia deasupra intrării, ca și cum ar fi vrut să o cheme acolo. Iris se opri o clipă și citi cu glas scăzut:

CEL MAI FRUMOS LOC DIN LUME E CHIAR AICI

L'oez bărbănu din spatele teighelei, un om
vezul de bătrân, cu o coamă de păr alb, a salu-
to o ca un rîmbet, semn universal de ospitalitate.

Din cele șase mese, cinci erau ocupate de pe-
vechi sau grupuri de prieteni, care vorbeau cu
săi atît de scăzut, că nu se auzea nimic.

Dar fiind că prin zonă treceau mai meru
velești persoane, Iris s-a mirat că nu recunoștea
ce nici unul dintre clienții cafenelei, unde tocmai
sărbci se auzea un cântec mai vechi al celor de
la Beatles. Cântecul îi plăcuse mult pe cînd era
adolescentă.